

Избрани Лафове

от

Тери Пратчет

От гледна точка на костенурката, дори най-красивият човек е само ходила, далече щръкнала глава и някъде там горе, долният край на чифт ноздри.

"Човек може да влезе в ада, яхнал собствения си език" - Пророк Ишкибъл
„Цветът на магията”

-Имаш 10 секунди - значи 10 секунди повече, отколкото получават мнозина!

Разправят, че на боговете им допадало да си имат по някой атеист под ръка. Удобна мишена

-Аз мисля, че... ако искаш хиляди, трябва да се бориш дори за един. - Той потупа Солярния бог по рамото. - Ей, Слънчицеее!...

"Оттук ти виждам къщата!" - надпис на статуята на ген. Тактикус
”Шовинист”

-...Татко играеше по правилата.Ако бягащият беше съобразителен и пъргав, получаваше 400 крони и татко вечеряше с него в замъка...

-А когато *губеше*, татко ти сигурно вечеряше с него направо в гората...

-Много ти благодаря, че си направи труда да ми напомниш.

„Петият слон”

Керът има коефициент на оцеляване в Анкх-Морпорк колкото медуза в наковачница.

Мирисът на смрадливците обикновено остава дълго време след като си тръгнат. Този на Дъртия Смрадлив Рон пристигаше преди него и си намираще място.

Ноби Нобс имаше много добра колекция от пъпки по лицето. Само стой отстрани и гледай какви трикове ще ти покаже с тях.

Природата беше направила Ридкъли да живее в гората и да избива със задоволство скрити в храстите същества.

-Предостатъчно ми е да си остане истина до утре. (...) Защото нищо не е задължително да си остане вярно завинаги. Стига и да е достатъчно задълго. Истината ви казвам.

Да разбирам, че мечтаеш да "таковаш" магьосници. Е, лошо няма, макар, че ако е за "таковане" на мъже - къде, къде по-привлекателни можеш да си намериш от разни брадясали и полуразумни, подпухнали от преяждане, препиване, препушване и преспиване старчоци...

/Шивачка/

Вярно е, че всяка мечта е мисъл, но не всяка мисъл е идея /в някои мисли не само, че няма нищо ново, ами няма и нищо смислено/, а определено не всяка идея се реализира, иначе Леонардо да беше изобретил самолета преди сума векове.

/Хавлок/

Няма лошо да мечтаеш (вж. т.1 по-горе), но внимавай като започнеш да реализираш идеите

си за "таковане" на магьосници (пак вж. т. 1) да не се окаже, че освен опасно за самия теб /все пак това са магьосници/ е и наказуемо /особено ако на самия магьосник не му се харесват тия работи дето му ги мислиш (мечтаеш/издействаш/реализираш)... /Ваймс/

Анкх-морпоркская есенна супа от бамя - нещо като супник с грах но, по-гъсто, по-мътно и с разни неща дето човек би предпочел да не знае за тях.

Размазвач - нещо като бияч само че тролите влагат повече сила.

Той променяше хората. Понякога ги променяше в мъртъвци, но винаги ги променяше.

По-високият от двамата дъвчеше кокоши крак и се облягаше на сабя, която бе съвсем малко по-къса от средно висок мъж

Това беше същата тази стая, в която никому не бе позволено да остане повече от 4 минути и тридесет и две секунди - време, определено след двеста години старателно експериментиране

...който и да я е затворил е искал тя да си остане в това положение. Десетки гвоздеи я приковаваха към рамката, а достъпът до нея беше преграден с множество дъски. Да не споменаваме, и че до тази сутрин вратата беше скрита зад тежък библиотечен шкаф.

–Говоря ти за надписа на нея: "Не отваряй в никакъв случай"

–Ами да, хвърлих й едно око - изсумтя Ридкъли. - Иначе защо ще се напъвам толкоз да отворя вратата

–И защо все пак?

–Естествено за да видя защо са я заковали толкова здраво"*

-----*Тази размяна на реплики съдържа почти всичко, което е необходимо да знаете за човешката цивилизация. Или поне за онези нейни части, които в момента са на морското дъно, оградени са с бодлива тел или все още димят.

–К'во ?

–Какво?

–Смешната дума, която каза - нетърпеливо извика Ринсуинд.

–"Отразеният-звук-от-подземни-духове"?

–Никога не съм го чувал !

Двуцветко се постара да му обясни.

Ринсуинд се постара да разбере.

Тя се беше разположила удобно на креслото, което и стоеше така, сякаш бе изработено от моделиер, комуто току-що са казали, че тази пролет на мода ще бъдат възтесните в бедрата кресла !

Горкият старец вече беше почнал да мисли за нематериалното.

Точно в този миг звънецът напомни за себе си.

Животът му не струваше и колкото повърнато от болно куче.

Лицето му приемаше крайно отблъскващи форми - брадата му бе предприела поход към

челото, но някъде по средата на пътя се бе отказала.

-На съседния блок ще видиш какво правят с тебе. - самодоволно заяви папагалът. - Ще ти се преобърне кажжгоде-то.
Ринсуинд погледна към блока. Кажжгоде-то му се преобърна.

В джунглата на централен Клатч действително има изгубени кралства на тайнствени амазонски принцеси, които пленяват изследователи от мъжки пол, за да ги подложат на специфично мъжки задължения. Последните са действително буйни и изтощителни и жертвите без късмет не издаяват дълго.*

----- * - Става така, защото задължения като да поставяш щепсели, да ковеш рафтове, да проверяваш странни шумове по таваните и да косиш полянки постепенно могат да износат и най-здравия организъм.

Моят чичо не би извадил и 1 цент от еднопосочните си джобове

Тази наденица ми се струва е приготвена от доволно прасе

Толкова много бързах да изляза от тая стая, че без малко да се натъкна на себе си, излизащ през вратата

Чувствах се като 1000 долара на цяло

Всички деца, според Удхаус, са "невръстни цианкалии", а една конкретна готвачка зове с името - "Нашата завеждащ крематориум".

Също интересно именува и една дама - "предводителка на женското утрепие"

не е на Пратчет

Човек не може да се отърве от усещането, че някое друго алтернативно занимание – да речем, отглеждането на марули – би те изложило на далеч по-малък риск от това да те разкъсват къс по къс...

Занаятчията замълча, а голото му тяло – съвсем голо ако не броим колана със сечивата, сметалото на китката и тъмния му загар – затрепери от напрежението, докато осмисляше какво се крие зад тази последна забележка

...и тогава Деканът произнесе мантрата, подтиквала научния напредък през вековете:
-Я дайте да смесим всичко и да видим какво ще стане.

На Великия Бог Ом:

-Дяволите на безкрайността да напълнят приживе костите ти със сяр!

-Да се превърнеш в кална пиявица и да изсъхнеш в огъня на възмездието!

-Доведи го веднага или земята ще се разтресе, луната ще се обагри в кървавочервено, циреи и струпеи ще изтормозят хората и злини разни ще настъпят. Сериозно говоря.

-За тази работа очните ти ябълки ще изцвърчат върху шишове и огън!

-Да се гърчиш върху копията на проклятието!

-Ръката ти да изсъхне и окапе дано!

-На половите ти органи да поникнат криле и да отлетят дано!

-Глезените ти да бъдат надробени в челюстите на великани!

-Червата ти да се намотаят около дърво, ако не се покаеш!

-Червейте на възмездието да ти изядат черните ноздри!
-Ястреби да ти изкълват черния дроб!
-Хиляди пъти да се порежеш!
-Зъбите ти да окапят от жегата!
-Краката ти да се надуют като дънери!
-Кълна се в себе си, че аз съм Великият Бог Ом, най-великият от боговете!
-О, боже мой Аз!
„Малки богове“

Ако пълният и абсолютен хаос е светкавица, той е просто този, който ще застане на сред бурята горе на хълма, облечен в мокра медна броня, и ще се развика, че всички богове са копелета.

-Търговец или шпионин хората там са си чисто и просто диваци. Нищо не разбират от шпиони, а предполагам, че ядат и търговците.

... киселата му бира, която не се купуваше, а по-скоро се заемаше за известно време.

-Уверявам Ви, че подобна мисъл даже на ми е минавала през ума, Господарю.
-Наистина ли? Тогава, ако бях на твое място, бих дал лицето си под съд за клевета.

... Изминал си целия този път, за да гледаш прекрасния ни град с многобройните му исторически и архитектурни забележителности, както и разните му странни обичаи, а се събуждаш мъртъв на някоя задна уличка или пък като те носят водите на Анкх. ...

-Да избягаме и да оставим Хрун с това нещо? - попита той.
Ринсуинд го погледна тъпо.
-Защо не? Това му е работата.
-Но то ще го убие!
-Би могло и по-лошо да е. - отвърна Ринсуинд.
-Какво?
-Можеше да убие нас. - Ринсуинд наблегна логически. - Хайде!

-Ти нищо не разбираш! - гласът на туриста надвикваше ужасния шум от ударите на крилето.
- Цял живот съм мечтал да видя дракони!
-Отвътре ли? - извика Ринсуинд.

Прозвуча като онези писъци, за които трябва доста да се понапънеш.

Някои пирати се сдобиваха с безсмъртие чрез страхотни прояви на жестокост или чрез отчаяна смелост. Други стигаха до безсмъртието като натрупваха несметно богатство. Но още преди много време капитанът беше взел принципно решение за себе си да се сдобие с безсмъртие, като не умира.

-Но за какво искате да ни принесете в жертва? - попита Двувцветко. - Та вие почти не ни познавате!
-Точно там е работата! Не е много учтиво да принесеш в жертва някой приятел.

... Там, отдолу, под мините, и морската тиня, и фалшивите вкаменелости, поставени там от Създателя, който си е нямал по-добра работа от това да разстройва археолозите и да им

внушава глупави идеи...

Той не съзерцава гледката, тъй като досегашният му живот непрекъснато минава като на филмова лента пред очите му и пречи.

... Осмократния Печат на Статуквото, за който в магическите кръгове единодушно се приемаше, че има цялата възпираща сила на добре насочено парче тухла.

Дискът, понеже е плосък, няма истински хоризонт. Разни авантюристично настроени моряци, със странни идеи, породени от твърде дълго виране в яйца или портокали, скоро научаваха, че причината далечните кораби понякога да изглеждат като да изчезват отгъткъ края на света беше тази, че те наистина изчезваха отгъткъ края на света.

Преподавателите на Ринсуинд единодушно бяха заключили, че той е роден магьосник толкова, колкото рибите са родени алпинисти.

–Мислиш ли, че има нещо за ядене в тази гора?

–Да... - каза горчиво магьосника - ...ние.

–Имаше даже специална фея, която идваше да ти вземе зъбите.

–Какво идва да ти вади собствените зъби?!?

Ринсуинд погледна към надвисналото небе. Дневната светлина се оттичаше от пейзажа, а облаците изглеждаха така, сякаш бяха чули за сняг и сега обмисляха предложението.

Прочете за великата пирамида на Тсорт, че височината плюс дължината, делени на половината от ширината ѝ правели точно 1.67563, или точно 1257.98712567 пъти разликата между разстоянието до слънцето и теглото на малък портокал...

–Ринсуинд, мисля че в този шкаф има метла.

–Е и какво толкова необичайно има в това?

–Тази има кормило. - Двувцветко

Старецът се намръщи.

–Мнозина са видели Топакси, Бог на Червената Гъба и са спечелили името шаман - каза. - Някои са видели Скезде, дух на дима и тях наричаме заклинатели. Малцина са имали привилегията да видят Умчерел, душата на гората, те са известни като духоукротители. Но ако някои са видели сандък със стотици крака, който да ги гледа без очи... те са известни като идиоти...

–Нали си спомняш като летяхме и аз се тревожех да не се ударим в нещо и ти каза, че единственото нещо, в което бихме могли да се ударим на такава височина е облак, натъпкан с камъни?

–Е и?

–Как позна?

–Отиде ли си?

–Разби към централната врата и избяга преди час, сър.

–Неправилно - рече Траймън. - Той си тръгна, ние избягахме.

... Усещаше, че тъмнината е пълна с невъобразими ужаси - а неприятното на невъобразимите ужаси е, че е твърде лесно да си ги въобразиш...

Ринсуинд си спомни, че бе чувал друидите да използват странни и ужасни отрови. Разбира се, често бе чувал, обикновено от същите хора, че мошениците имат близко поставени очи, гръм не удря два пъти на едно и също място и че ако боговете бяха искали човек да лети, щяха да му дадат самолетен билет.

Коен бе чувал за почтеност в боя и отдавна бе решил, че не иска да има нищо общо с това.

Коен бе потресен.

—Огньовете от книги?

—Да. Ужасно, нали?

—Така е - каза Коен.

Той смяташе, че това е отвратително. Човек, прекарал целия си живот без удобства, под открито небе, знае стойността на хубавата дебела книга, която би трябвало да разпалва готварските огньовете най-малко един сезон, ако се внимава как се късат страниците.

Градът посрещаше волните варварски нашественици, но озадачените нападатели някак си винаги откриваха след няколко дена, че вече не притежават собствените си коне

Фигурата се показа иззад масичката. Беше нисичка и по-голямата част от нея бе скрита под голямо разнообразие от муски, амулети и талисмани, които дори да не действаха срещу магия, сигурно биха я предпазили и от твърде непоколебим саблен удар.

—Опитваше се да извика сукубус - Би трябвало да е невъзможно да се хилиш похотливо, когато за целта разполагаш само с човка, но папагалът успя да се справи. - Никога не успя. Това, което изобщо успя да получи, беше невралгер.

—Това пък какво е?

—Демон, който се явява и те дарява с главоболие.

—Не са му давали това, което е необходимо за всяко едно подрастващо дете.

—Разбирателство и любов ли?

—Не. Един кажгоде...здрав тупаник.

„Ерик”

...От джунглата се появи багажа, покрит с пера от редки тропически птици, които сега бяха станали още по редки...

Това е от дневника на Анкх-Морпоркската градска стража и хвърля нов поглед върху абсурдните най-често извинения за отсъствия от училище или работа!

1 януари

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на баба си.

20 януари

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на

другата си баба.

2 февруари

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на баба си, защото „миналия път тя не беше съвсем мъртва.”

15 март

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на баба си, защото „предишният път се оказа, че не е било в същия ден.”

22 март

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на баба си, „защото предишния път обърках гробището.”

8 април

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на баба си, защото „предишният път се оказа, че не е моята баба.”

1 май

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на баба си, понеже „предишния път поради преумора от работата временно се мислех за друго.”

1 юни

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, „поради силен потрес, защото открих, че до днес съм бъркал кое е семейството ми. Май ми олеква, защото открих, че имам две баби, за които не бях чувал досега.”

Заповед:

От днес нито един служител не може да има повече от две баби от какъвто и да е било вид!
Ваймс

Паметна бележка:

До всички служители: В резултат на възражения на стражите големи относно равноправието, се стигна до споразумението, че всички служители на Стражата, на които не е отредено от човека или природата да имат по-възрастни близки, ще разполагат с две виртуални баби, които могат да умрат на дати по желание на служителя, но не и когато сме затънали до гуша в работа.

Ваймс

13 октомври

Молба за отпуск:

Ефр. Нобс моли да бъде освободен от смяна днес следобед, за да отиде на погребението на леля си.

Реката се влачеше мудно в коритото си като студент около 11 часа сутринта

–Но ти си Смърт. - каза Морт - Ти убиваш хора!

–АЗ? ДА УБИВАМ? - каза Смърт, очевидно обиден - РЕШИТЕЛНО НЕ. ХОРАТА СЕ УБИВАТ, НО ТОВА СИ Е ТЯХНА РАБОТА. АЗ САМО ПОЕМАМ ОТТАМ НАТАТЪК. В КРАЯ НА КРАЙЩАТА ТОВА ЩЕШЕ ДА Е АДСКИ ГЛУПАВ СВЯТ, АКО ХОРАТА ГИ УБИВАХА, А ТЕ НЕ УМИРАХА, НАЛИ ТАКА?

–Е, да. - каза Морт колебливо.

”Морт”

–Онова, което не те убива, те прави по-силен.
–Да, но онова, което те убива, те прави *мъртъв!*
„Интересни времена”

Без една чаша може, с една не.... - Капитан Ваймс

"За всичко си има някакво разумно обяснение... освен може би за футбола"
Тери Прагчет

Деветдесет процента от повечето магии се състоят в познаването на един факт в повече.

–Ще се издигнете високо-високо, защото лично ще ви обеса, но краката ви ще стъпват здраво на земята, тъй като ще ви ги отсека през коленете! - Ваймс, из обръщението към новопостъпващите стражници

"Камилата на леля ми падна в миража"
/Сюзън, Музика за Душата/

–Чудя се, колко ли е паднал барометъра? – Рег Шу
–Чак до дъното, гарантирам лично. - Детритъс
„Шовинист”

–Радвам се, че си жив - каза Двуцветко.
–Добре. И аз - рече Ринсуинд.
Той се поогледа малко в тъмнината наоколо. След последните няколко минути, тя му бе станала почти приятна, но само почти.
–Издърпай ме, тогава - намекна.
–Мисля, че това ще е някак трудно - изпъшка Двуцветко. - Дори ми се струва, че май няма да мога.
–За какво си се хванал?
–За теб.
–Искам да кажа, освен за мен.
–Какво искаш да кажеш, освен за тебе?
Ринсуинд изпусна една дума.

Ринсуинд много пъти беше гледал Смърт в лицето, по-точно Смърт бе гледал бързо отдалечаващия се Ринсуиндов гръб.

Според шаблонните представи той не беше лош човек. В края на краищата от една побезстрастна гледна точка и разнасящият чума плъх не е лошо животно.
„Музика на душата”

Ето това беше характерно за смъртта. Когато ти се случи, си от първите, които го разбират.
„Въоръжени мъже”

Леля Ог се опули. Бе виждала какви ли не необичайни неща през живота си, някои от тях – неведнъж. Елфи, ходещи камъни, подкован еднорог... Веднъж й пуснаха цяла селска къща на главата. Никога обаче не бе съзирала Баба Вихронрав с руж на лицето. Всички привични възклицания на смайване и изненада се стопиха мигновено от главата ѝ и

по принуда се опря на най-старото, научено от собствената ѝ баба.

–Брей, да ме таковат!

–Мадам има прекрасна кожа - отбеляза козметичката.

–Да ме таковат! - повтори Леля.

“Маскарад”

Някой почука четири пъти на вратата. Един единствен човек в света го правеше, без да постигне никакъв ритъм.

–Влез, Уолтър.

“Маскарад”

–Каква миризма? - учуди се Добровръх.

Вратичката изскърца.

Много можеше да се каже за личната Воня на Дъртия Гнусен Рон. Миризмата беше толкова наситена, че се сдоби със своя индивидуалност и напълно си заслужи главната буква. След първоначалния потрес органите на обонянието просто се предаваха и излизаха в почивка. А успяваха да осмислят явлението, с което се сблъскваха, колкото и една стрида е способна да вникне в понятието “океан”. След няколко минути в присъствието на Вонята ушната кал на хората се втечняваше, а косата им се изрусяваше.

Вонята се разви до такава степен, че вече имаше полунезависим собствен живот, често ходеше сама на театър или четеше малки томчета поезия. Рон беше цяла класа под своята Воня.

“Истината”

Хипопотамът е смешен и голям като го гледа от далеч. От близо е само ГОЛЯМ...

Ринсуинд се ухили като некрофил в морга.

„Фантастична светлина”

–Какво е ял последно?

–Един чайник.

–Чайник с какво?

–Просто чайник”

”Стражите! Стражите!”

Маркиз дьо Въртиопаш непрекъснато се биел на млади години, почти винаги заради честта на фамилиното име. Написал сборник с правила за, както той се изразява – „благородно изкуство на юмручния бой”. Сборникът се състоял преди всичко от местата, където другите не бивало да удрят. Мнозина се възхитили на творбата му и вече заставали с вирната напред брадичка и свити юмруци в позата на мъжествена агресивност... но срещу хора, които не са чели книгата на маркиза, обаче знаещи как да пребият някого със стол, последните думи на учудващ брой жертви гласят: „Мамка му на скапания маркиз...”

„Петият слон”

Полицай Ангуа беше успяла да отдаде чест от първия път. Още нямаше пълна униформа, не и докато някой не занесеше, ами да си го кажем направо, един нагръдник на стария Ремит, оръжейният майстор, и не му кажеше да поразшири наистина доста тук и тук. А и нямаше такъв шлем на света, който да покрие цялата тази маса от пепеляво руса коса. Но, хрумна му на Керът, полицай Ангуа всъщност нямаше да има нужда от всичкото това. Хората щяха да се редят на опашка, за да ги арестува.

„Петият слон”

"...Нямаше какво да научи от думите, които си разменяха хората - с тях просто прикриваха

мислите си..."

"...Някъде в нощта Рег Шу се озърна, извади изпод куртката си четка и кутия боя и написа на първата попаднала му стена: 'У всеки жив има мъртвец, който чака да се прояви'..."
"Жътварят"

–Можеш ли да седнеш на стола?
–Не госпожо, ама мога да се свлека по корем на него.
„Маскарад”

Ако до всяко добро същество
застане поне по още едно
няма да ми стигнат патроните...
(може и да не е цитат)

Гравитацията е нещо от което трудно можеш да се откажеш...
(Дъглас Адамс)

... той толкова често бе гледал живота си като на кино, че можеше да спи на по-скупните моменти...
за Ринсуинд

–Виж го, бе, не си е измъкнал мечата от ножницата! - изсъска най-тъпият от бандата.
–Че за к'во му е, кат' си има зареден вълк?

–Не съвсем живи, но недостатъчно мъртви
(мнението на Ваймс за вампирите)

Керът: Минавал съм по тази улица десетки пъти, а дори не подозирах, че там имало музей на минералите! Какви силикати само!

Ангуа: Изумително! Да се чудиш защо хората не напират на тълпи да ги гледат...

Керът: И аз не мога да разбера причината...

Или неизмеримо по-рано, когато възникнал Светът на Диска, реещ се в пространството върху четири слона, стъпили на свой ред върху черупката на гигантска костенурка, Великата А'Туин.

Вероятно по пътя си тя се натъква - като слепец на паяжините в изоставена къща - на мъничките, извънредно особени нишки на пространство-времето, които се мъчат да проникнат във всяка срещната история. Може би А'Туин ги опъва, къса и преплита наново. Разбира се, може и да не е така. философът Дидактилос е обобщил една алтернативна хипотеза по следния начин: "Нещата просто се случват. На кого му пука?"

"Дядо Прас"

За Ноби Нобс хората казваха, че има тяло на 25 годишен младеж. Но никой не знаеше къде го крие.

Варварският вожд попита:

–Кои са най-великите неща, които човек може да намери в живота?

...Човекът от дясната му страна вгълбено допи коктейла си от кобилешко мляко и кръв от снежна котка и рече следующото:

–Свежият хоризонт в степта, вятъра в косите ти, отморен кон под тебе...

Човекът от ляво рече:

–Крясъка на белия орел във висините, снегът в гората, истинска стрела в лъка ти.

Вождът кимна и рече:

– Без съмнение, това е да видиш врага си убит, унижението на племето му, скръбта на жените му... Но нашият гост, чието име е легенда, трябва вярно да ни каже: кое е това, което човек може да нарече най-великите неща в живота?

Гостът мисли дълго и после каза предпазливо:

–Топла вода, добра зъболекарска помощ и мекичка тоалетна хартия...

„Фантастична светлина”

<http://bk-books.hit.bg/TerryPratchet/Pratchett.htm>

Не обичам котки.

Смърт загледа човекът с поглед, който ясно даваше да се разбере, че смята смъртта за твърде малко, за хора, които не обичат котки.

–Какво ме гледате така? Никога ли не сте виждали досега магьосник?–Сопна се Архиканцлерът

–Ъъ, никога чак толкова много от него.–Каза стражът вперил поглед в ухото на голият Ридкъли

Изведнъж групичката изигра в съвършен синхрон сценката "Група инспектори по стените, таваните и подовете правят синхронен оглед"

–Тук изобщо нямаше мише скелетче, гарванът може и да го е имало, но не и плъхчето... Колко ти дължа?

–Един долар за пиенето и 25 цента защото гарванът, дето не беше тук ровеше в туршията.

–Що за отношение, така всички ти виждат краката!

–Не е вярно, те са под панталони!

–Да, ама така виждат по-ясно, че имаш крака.

–Е, все едно ти не си гола под дрехите

–Маграт Чеснова, що за мръсотии говориш!!!

Плъхчето най-сетне щеше да разбере има ли обетовано сиренце или няма.

–Гледай ръката, гледай ръката.

Самураят се зазяпа в кльощавата размахваща се ръка пред лицето му. Коен заби костеливото си коляно и замахна с меча.

–Идиот... що я гледаше нея? Крака трябваше да гледаш.

„Интересни времена”

Магьосниците втрещено гледаха подтичващият и правещият упражнения Архиканцлер.

–Може да умре, толкова здравословни упражнения със сигурност не са здравословни.

Ковчежникът беше нещастен човек, освен това смяташе, че страда от анорексия - винаги когато се поглеждаше в огледалото, виждаше един дебел човек, който започваше да вика по него. По принцип това бе Архиканцлерът.

Провидението замахна и хвърли зара, той се търкулна и се падна шестица

-Никой е може да победи Провидението - Каза той
Коен погледна зара, след което го подхвърли във въздуха, мълниеносно движение и зара падна на земята, идеално разрязан на две половинки, зарът показваше 7.

-Какво представлява Ефеб? -попита Птраци.

-Никога не съм бил там. Както изглежда, управлявана е от Тиранин.

-В такъв случай се надявам да не го срещнем.

-Не е такъв. Всеки 5 години си имат нов Тиранин, но преди това нещо му правят. Мисля, че го избират.

-Мислиш ли, че прилича на онова, дето правят на котараците и биковете?

-Ъ?

-Нали се сещаш... да не се бият и да са по-кротки...

Тепик трепна от погнуса.

-Честно казано, не съм сигурен. Но май не е същото. Хората имат нещо, с което да го изберат. Доколкото знам, нарича се мнимокрация и означава, че всеки в цялата страна може да каже кой да е новия Тиранин. Един човек - един... - той мълкна. - Един човек - един пас.

-Значи тъй го избират?

-Основното е обаче, че всеки може да го прави. Много се гордеят с това. Всеки разполага с един...- отново се поколеба, вече сигурен, че нещо бе объркал - ... пас. Всеки. С изключение на жените, разбира се. И децата. И престъпниците. И робите. И неграмотните. И хората с чужд произход. И хора, които не са одобрени по разни причини. И много други. Но всички останали могат. Цивилизацията на Ефеб е много напреднала.

-Значи това е мнимокрация, така ли?

-Изобретили са я в Ефеб. - каза той, усещайки смътно, че трябва да защити идеята.

-Бас държа, че са имали проблеми с износа ѝ.

"Пирамиди"

Сюзън мразеше литературата. Далеч повече ѝ харесваше да прочете някоя хубава книга.

„Музика на душата”

Това беше музика, която не само можеше да избяга, но пътьом за навън можеше да обере и банка. Беше музика със запретнати ръкави и разкопчано горно копче, която вдигаше шапка за поздрав, усмихваше се и крадеше златото.

Беше музика, която стигаше чак до нозете, без да се обади на господин Мозъка.

„Музика на душата”

От нея на човек му идеше да събори стените и да се възкачи на небето по огнени стъпала. Досяваше му се да изключи всички щепсели, да изхвърли всички шалтери и да пъхне пръсти в електрическата мрежа на вселената, за да види какво ще стане след това.

Досяваше му се да боядиса вратата на спалнята си в черно и да я налепи с плакати.

„Музика за душата”

дякон Ворбис:

-Ако си ги хванал за топките, умът и сърцата им сами ще те последват.

„Малки богове”

Смърт:

-СПРАВЕДЛИВОСТ НЕ СЪЩЕСТВУВА, СЪЩЕСТВУВАМ САМО АЗ!

Смърт към Ринсуинд,който виси на клона на едно дърво и не иска да се пусне и да умре:

-ХАЙДЕ ДЕ! ОБЕЩАВАМ, ЧЕ НЯМА ДА БОЛИ.

Четете книги! Някои от тях са написани специално за това.

Малко по-надалеч от храстите, където Леля Ог си общуваше с природата, под есенното небе се бе ширнало спокойно езеро.

А в тръстиките умираше лебед. Или по-скоро му беше дошло времето да умре.

Появи се обаче една непредвидена пречка.

Смърт седеше на брега.

–ВИЖ КАКВО, ОСВЕДОМЕН СЪМ КАК ТРЯБВА ДА ПРОТЕЧЕ СЛУКАТА. ЛЕБЕДИТЕ ПЕЯТ САМО ВЕДНЪЖ, И ТО ПРЕКРАСНО, ТЪКМО ПРЕДИ ДА УМРАТ. ЗАТОВА СЕ Е ПОЯВИЛ И ИЗРАЗЪТ "ЛЕБЕДОВА ПЕСЕН". МНОГО ТРОГАТЕЛНО. А СЕГА ДА ОПИТАМЕ ПАК...

Извади камертон от сенчестите дълбини под наметалото си и го чукна с острието на косата си.

–ДАДОХ ТИ ТОН...

–Няма да стане - завъртя глава лебедът.

–ЗАЩО СЕ ИНАТИШ?

–Тук ми харесва - заяви птицата.

–ТОВА НЯМА НИЩО ОБЩО С ВЪПРОСА.

–Известно ли ти е, че мога да счупя ръката на човек с един удар на крилото си?

–КАКВО ЩЕ КАЖЕШ АЗ ДА ЗАПОЧНА НЯКОЯ ПЕСЕН? НАПРИМЕР "ЗАЛИВ ПОД ЛУНАТА"?

–Такива мелодийки си тананикат бръснарите! Аз съм лебед, ако не си забравил!

–ТОГАВА "МАЛКАТА КАФЯВА КАНА"? - Смърт се прокашля. - "ХА-ХА-ХА, ХИ-ХИ-ХИ, МАЛКАТА..."

–И това ми било песен?! - Лебедът изсъска гневно и пристъпи от единия си ципест крак на другия. - Хич не те знам кой си господинчо, ама ние имаме по-изтънчен вкус за музика.

–НИМА? БИ ЛИ ПОЯСНИЛ С ПРИМЕР?

–Няма да стане!

–ПО ДЯВОЛИТЕ...

–Мислеше си, че ме изпързаля, а? - присмя се лебедът. - Че ме мина с хитър номер? Че най-баламски ще ти изпея два-три такта от "Песента на амбулантния търговец" в *Lohenschaak*?

–ТАЗИ НЕ Я ЗНАМ.

Лебедът мъчително си пое дъх.

–Ами тя започва така: "*Schneide meinen eigenen Hals...*" (Сам си режа главата)

–МНОГО ТИ БЛАГОДАРЯ - изрече Смърт и замахна с косата.

–Животът в основата си е гаден. И пиенето никога не стига - философът Демостен
„Малки Богове”

В закусвалнята на Боргъл бяха решили да вмъкнат в менюто тази вечер и салати. Най-близката зеленчукова градина се намираше поне на петдесетина километра от Света гора.

–Туй к'во е? - попита един трол и размаха нещо увиснало и кафяво.

Готвачът Фрунткин се престаши да изкаже догадката си.

–Маруля? - взря се отблизо. - Да, бе, маруля.

–Ама е кафява.

–Тъй, тъй! Зрялата маруля си е кафява - припряно заяви джуджето. - Тъй се познава, че е зряла.

–Требе да е зелена.

–Бъркаш я с доматиите - възрази Фрунткин.

–А това, лепкавото, какво е? - попита един мъж от опашката.

Фрунткин се изпъна в целия си еднометров ръст.

–Туй пък е мъйонезъ. Сам я направих. По книга.

–За книгата не знам. - промърмори човекът и побутна месивото с пръст. - Но не си сложил олио, яйца и оцет, нали?

–Тя ни е специалистът на деня - похвали се Фрунткин.

–Ясно. Само че сега се нахвърля върху марулята ми.

–Джуджето сърдито стисна дръжката на черпака.

–Ей, слушай!...

–Всичко е наред - увери го клиентът. - Плужеците по марулята я бранят храбро.

„Подвижни образи”

...Виж какво, това е само танц, ясно? Правиш го за кеф.

–КЕФ...

-Именно. Да-да, да-да,да...шут!

Мълчанието отзад натежа.

-И КОЙ Е ТОЗИ КЕФ?

-Кефът не е някой, кефът е каквото сам си направиш.

-ЗНАЧИ СЕГА СИ ПРАВИМ КЕФА?

-Така си мислех доскоро - неуверено промълви негова светлост.

Гласът зад ухото му го безпокоеше незнайно защо. Струваше му се, че прониква направо в мозъка му.

-И КАК СИ ПРАВИМ КЕФА?

-Ето така!

-ЗНАЧИ БУЙНОТО ПОДРИТВАНЕ Е КЕФ?

-Е, поне част от кефа. Шут!

-И СЛУШАНЕТО НА СИЛНА МУЗИКА В СПАРЕНИ СТАИ ЛИ Е КЕФ?

-Може да бъде.

-А КАК СЕ ПРОЯВЯВА ТОЗИ КЕФ?

-Ами как...Я чуй, или се кефиш, или не, няма защо да питаш, трябва да ти идва отвътре, ясно? Ти как попадна тук впрочем? Приятел ли си на Патриция?

-ДА РЕЧЕМ, ЧЕ ЧЕСТО МИ СЪЗДАВА РАБОТА. СМЕТНАХ, ЧЕ Е ВРЕМЕ ДА НАУЧА НЕЩО ЗА ЧОВЕШКИТЕ УДОВОЛСТВИЯ.

-Като те слушам, още много има да учиш.

-СЪЗНАВАМ ТОВА. МОЛЯ ВИ ДА ИЗВИНИТЕ МОЕТО ДОСТОЙНО ЗА СЪЖАЛЕНИЕ НЕВЕЖЕСТВО. ИСКРЕНО ЖЕЛАЯ ДА СЕ ПОУЧА. МОЛЯ ВИ, КАЖЕТЕ МИ - ВСИЧКИ ТЕЗИ ХОРА КЕФЯТ ЛИ СЕ?

-Да!

-ЗНАЧИ ТОВА БИЛ КЕФЪТ.

-Радвам се, че разнишихме въпроса. Внимавай с този стол! - сопна се лорд Родли, който вече изобщо не се кефеше и се чувстваше непоносимо изтрезнял.

Гласът зад него мълвеше:

-ТОВА Е КЕФ. ДА ПИЕШ ИЗЛИШНО Е КЕФ. НИЕ СИ ПРАВИМ КЕФА. ТОЙ СИ ПРАВИ КЕФА. ТОВА Е ВСЕ НЯКАКЪВ КЕФ. КАКЪВ КЕФ САМО!

”Морт”

-Жена съм едва от 30 минути, но вече мразя тия свине мъжете. – Ноби Нобс.

„Шовинист”

-Ех, да бях с 10 години по-млад..... Коен Варварина

-И какво?

-Щях да съм на шедемдешет и шедем

„Фантастична светлина”

Ворбис беше от тия хора, които те е страх да попиташ за какво мислят, за да не би да се обърнат много бавно и да кажат “За теб”.

„Малки богове”